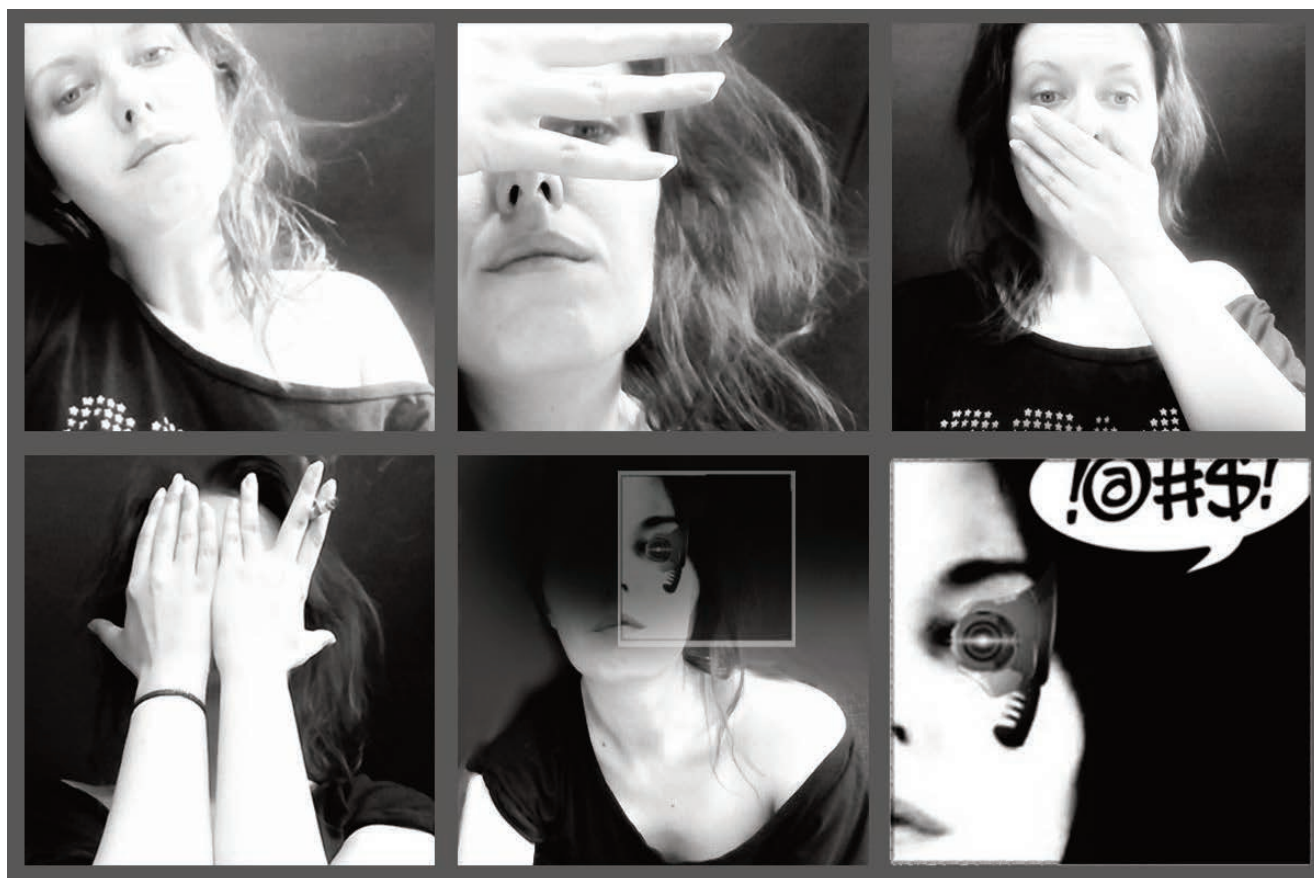

RAMONA HĂRȘAN

„Nu sunt artist plastic. Nu sunt nici măcar autor de benzi desenate în sensul profesionist, deși e ocupația care m-a atras dintotdeauna. Nici povestaș, nici filolog până la capăt, nici grafician de talent, sunt undeva între toate: un profesor oarecare, dintr-un târgușor mărunț, cu capul plin de benzi desenate. Și, ca orice veleitar, încerc să mă cred un fel de Bruce Wayne by day, Batman by night: un om cu o identitate profesională convențională ziua și cu apucături de visător infantil noaptea. Pe ultima o petrec adesea urzind povești trăsnite și mâzgăind tot felul de prostii pe care le șterg a doua zi. Dacă aș fi un om suficient de serios, aș reformula astfel: lucrez, fără termene și presiuni existențiale, la un proiect BD destul de extins, în care sunt scenarist, grafician și colorist. Avansez încet, nu știu dacă voi termina în viața curentă sau dacă voi avea vreodată ce publica, dar știu deocamdată cu maximă claritate că fără viața mea paralelă, închipuită, de autor BD improbabil, pur și simplu nu aș fi eu.”

Ramona Hărșan este lector universitar dr. la Academia Forțelor Aeriene „Henri Coandă” din Brașov, unde predă limba engleză.

A terminat Filologia la Universitatea „Transilvania” din Brașov, unde, în 2013, a obținut și titlul de doctor, cu teza *Aморalism și căutare a identității în proza lui Mircea Nedelciu*, coordonată de profesorul și scriitorul Alexandru Mușina.

Din 2011 până în 2017 a fost cadru asociat al Universității „Transilvania” din Brașov.

A tradus din limba franceză (romanele *Azi ca mâine și poimâine*, de Faïza Guène, *Armata salvării* de Abdellah Taïa, *Yeruldelgger* de Ian Manook, și romanul grafic documentar *Ghidul Familia aproape... zero deșeuri* de Jérémie Pichon, Bénédicte Moret) și din limba engleză (poezii de Sasha Dugdale și S.J. Fowler, publicate în revista „Poesis Internațional”).

E autorul a două cărți didactice – *English for Engineering and Design. Elementary to Intermediate (A2-B2)* și *Limba engleză: bacalaureat scris și oral* (volum coordonat de Tania Mușina).

A fost redactor-șef al revistei „Corpul T”, revista de literatură a Universității „Transilvania” din Brașov, iar din 2018 e membru în colectivele de redacție ale publicațiilor științifice ale Academiei Forțelor Aeriene din Brașov.

A publicat în numeroase reviste literare („Transilvania”, „Vatra”, „Astra” – în care a și debutat cu poezie –, „Observator cultural”, „Timpul”, „Libris”, „Orizont” etc.) și științifice („Metacritic Journal for Comparative Studies and Theory”, „Bulletin of the Transilvania University of Brașov”, „Journal of Romanian Literary Studies”, „Revista Transilvania” etc.)

E prezentă, în calitate de co-autor, în mai multe volume de specialitate, naționale și internaționale.

Urmare a pasiunii sale pentru desen și pentru grafica bidimensională, a avut o serie de colaborări pentru realizarea de ilustrații și coperte pentru cărți, afișe și postere, imagini digitale pentru site-uri, bloguri și diverse pagini media.

În anul 2009, a urmat, pentru un semestru, cursuri de grafică tradițională (tuș, creion) la Școala Populară de Arte și Meserii „Tiberiu Brediceanu” din Brașov.

În perioada 2000 – 2004 a avut un proiect de colaborare cu scenaristul francez Fabien Clémenti, alături de care a realizat dosarul de prezentare al unui roman grafic.

Între 2002 – 2004 a beneficiat de o formare de tip mentorat *ex gratia* în domeniul graficii BD tradiționale și a romanului grafic, sub tutela graficianului BD profesionist și profesorului de arte plastice Patrick Cortès (Belgia).

În prezent, are în lucru o serie de denzi desenate, al cărei dosar de prezentare la editură e în curs de realizare.

„Am încercat de mai multe ori să mă «maturizez», să uit o dată pentru totdeauna de această Țară de nicăieri – fiindcă, o știm cu toții, e dificil să te crezi artist dacă trăiești în România. E dificil și să trăiești mereu o viață dublă. Tehnologia m-a salvat după ultima încercare de renunțare. În marea ei toleranță cu eroarea umană, unealta digitală mi-a redat demnitatea de grafician: mediul virtual e un fel de tărâm al fâgăduinței pentru desenatorul prost, dar cu idei. Tot ce am realizat în ultimii șapte ani, de la crochiu la ultimul detaliu de culoare e numeric și depășește cu mult ceea ce eram în stare să fac cu mijloace tradiționale. Motiv pentru care îi pomenesc cu mare evlavie în rugăciunile mele pe inventatorii computerului, ai Photoshop-ului și ai tabletei grafice, fără de care m-aș fi îngropat până acum într-un maldăr de foi stricate și aș fi devenit un pericol real pentru pădurea amazoniană. Așa, îmi permit să îmi fac iluzii și să îmi regenerez fabulatoriu, cu resurse măcar sustenabile, infantilismul. Fiindcă eu cred cu tărie că antidotul la paranoia colectivă care pare să ne cuprindă încet, dar sigur, nu poate fi decât o «re-vrăjire» conștientă a lumii prin imaginație. Cred, deci, în ceea ce-mi place să numesc «fabula gratuită», adică în cultivarea și re-valorizarea unui anumit tip de (est)etică a inocenței (sau a naivității copilăroase, da, dacă preferați), în reabilitarea acelei relații de încredere curioasă și duioasă în raport cu lumea cu care copilul e mult mai curajos decât adultul, Japonia mai curajoasă decât Vestul. Și mai cred că benzile desenate, ca orice modus al basmului, al fanteziei dezinvolve, al bucuriei neîngrădite și nepretențioase, pot foarte bine contribui la re-(în?)-locuirea lumii, la repopularea cu miraculos a spațiilor goale exterioare și interioare. Sau, altfel spus, pot spori, măcar puțin, această geografie a ingenuității în lipsa căreia nu cred că specia noastră poate supraviețui.

Ramona Hărșan

